

ВПЕРЕД!

РОБІТНИЧА ГАЗЕТА,

орган української соціалдемократичної партії.

Виходить кожного дня о 3 год. пополудни.

Ціна примірника у Львові й на провінції:

50 сот.

Місячна передплата з пересилкою 10 К.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І АДМІНІСТРАЦІЇ:

„ВПЕРЕД“, ЛЬВІВ, ВУЛИЦЯ РУСЬКА Ч. 3.

I. поверх.

Пролетарі всіх народів єдняйтеся!

На приназ Начальної Команди В. П. видаємо нашу газету крім звичайного нашого українського письма — також і латинськими буквами. Приказови сьому повинуємося тільки з konieczности, бо не хочемо позбавити наших читачів свого рідного друкованого слова.

Зєдинена Україна.

Львів, 16. січня 1919.

Наше державне життя розвивається скорою ходою. Вчора телеграми принесли радісні вістки. Дня 3. січня на засіданні Національної Ради в Станіславові вибрано Державну Раду під проводом президента Української Національної Ради д-ра Євгена Петрушевича, а та вибрала провізоричний міністеріальний кабінет, який має тільки одно головне завдання — як найскорше зєдинити обі українські Республіки.

До скликання конституанти вже зєдиненої української республіки, Українська Національна Рада має найвищу виконавчу власть на землях бувшої західно-української республіки.

Всі наші мрії сповнені, всі наші бажання, ті з найбільших глибин наших сердець, введені в життя.

І як сповнились задушевні сні — і ще в так короткому часі наших наддніпрянських товаришів, з якими вони крились, ще так недавно по малих бідних робітничих кватирках та селянських хатах — і вийшли тепер на вулиці Київ, Полтава, Харків, Катеринослав — так радуємося і ми сьогодні!

Так, ми радуємося дуже, широко і без ніякої партійної зарозумілості. Сьогодні наш день.

Ми, українські соціалдемократи, перші, рішучо, ясно й невідкидно видвинули клич самостійної України ще тоді, коли вона стогнала під царським ярмом. В першій річці в першій числі „Волі“ в 1899 р. у вступній статті, як наш клич підносили тов. Микола Ганкевич, теоретично уявляючи його в своїй книжці „Україна Irridenta“ тов. Юліан Бачинський.

А на конституанти дня 19. X. 1918 р. ми знова не уступили і ще раз заявили, що наша ціль тільки одна — зєдинена Україна.

Наша радість сьогодні превелика і кажемо се без докору других і цілим серцем кличемо:

Нехай живе вільна зєдинена Українська Народна Республіка.

За здійснення права самоозначення українських земель бувшої Австро-Угорщини.

Політичне життя українських земель бувшої Австро-Угорщини зосереджувалося в 1918 р. в змаганні і боротьбі за здійснення права самоозначення, проголошеного російською революцією і підхопленого президентом Сполучених держав Америки Вільсоном. На підставі цього права домогалася українська мирова делегація в Бересті прилучення українських земель бувшої Австро-Угорщини до Української Народної Республіки. Однак австро-угорська мирова делегація рішучо спротивилася сьому та згодилася тільки на утворення окремого українського коронного краю в Австрії з її українських земель.

Та обізвав пан ксьуж, тепле його слово. Ще зайвий раз австро-угорське правительство дало доказ, що його по мачшиному трактує український народ в наддунайській державі, що на найменше виповнення українських національних потреб треба ласкавої згоди польського огікуна й, як се вже сталося тисячі разів, невиконано сього зобов'язання. Не зважаючи на се, що такий вислід можна було передбачити згори, політика Української Парляментарної Репрезентації вічно крутилася в зачарованім колі сього зобов'язання.

Ся політика була тим дивніша, що через неї скоро стали павляментарні послы пастухами без овець. Річ в тім, що здоровий інстинкт сього українського робочого народу швидко пізнав ціну згаданого австрійського зобов'язання і прийшов до переконання, що єдиного вихід для українців бувшої австро-угорської монархії, а саме: прилучення до Української Народної Республіки. І коли капітуляція центральних держав дала можливість народам бувшої Австро-Угорщини здійснити своє право самоозначення і під сим гаслом зібралася Установча Рада 19 жовтня у Львові, величезна більшість вібраних явилася в сали „Народного Дому“, щоб віддати голос за зєдинення українських земель бувшої Австро-Угорщини з Українською Народною Республікою. Та заімпотизовані чарівним зобов'язанням австро-угорського правительства провідники українських буржуазних партій насильно переперли резолюцію в тім дусі, що з українських земель бувшої Австро-Угорщини твориться окрему українську державу, яка мала стати одним з членів австро-угорської федерації.

З трагічно-комічного положення ратували отсю частину українського народу українські соціалдемократи. Пам'ятаючи на се, що вони перші, ще в 1899 р. в „Волі“, редагованій Миколою Ганкевичем, проголосили політичну незалежність українського народу як одно з своїх домагань, вони запросили частину прихильників нечайного зєдинення всіх українських земель на нараду, на якій і запали відповідні резолюції.

З огляду на задуманий, приїзд польської ліквідаційної комісії з Краєва до Львова і листопода Українська Національна Рада, утворена на Установчій Раді, перейняла всю владу в українських землях бувшої Австро-Угорщини в свої руки, підчинила собі всі українські військові частини, заборонила всім горезанам української держави без ріжничі народності й віросповідання національну й віроісповідну рівноправність, закликала національні меншости української держави: Поляків, Жидів і Німців вислати своїх відпущників до Української Національної Ради й заповіла скликання на підставі загального, рівного, безпосереднього й таємного виборчого права Установчої Ради, яка мала бріцати про дальшу будучину української держави, утвореної з українських земель бувшої Австро-Угорщини. (Кінець буде.)

Тов. Дашинський про заговор на Пілсудського.

(З промови на виборчих зборах з дня 10. I. в Кракові.)

...Граф Евстах Сапега, ендек Здзеховскі і христ-демократ Димовскі утворили нічне, тайне правління. До помочи притягнули собі двох смаркачів Янушайтісів. Ув'язнено Морачевського, Васілевського і Тугута. Не забули при тім на мошени і зрабовано ув'язненням 30 тисяч корон. Одночасно біла гвардія — „чорна сотня“ польської реакції — пішла до Бельведеру, щоб ув'язнити Пілсудського, начальника держави. Хотіли дезорганізувати військо, але воно не далося їм звести і з місця арештувало своїх офіцерів...

...І в чім їм хочуть арештувати Пілсудського? Падеревського? Галера? Чи може Добор-Мусніцького, старого лиса, що знишив та зрабував Білу Русь?.. Вімени того Мусніцького, що тепер в Сандомірським купує фільварок за фільварком, — що Німцям віддав цілий корпус в неволю, скарги для цілої армії, муніцію, парк літаків, пару тисяч коней — без одного вистрілу.

Думають мабуть, що міра терпеливості люду невичерпана. Се однак сліпота. Ми були свідками, як розтершено престол цара, як розшавілий елемент мститься за віки неволі; бачимо, як пруський Вільгельм в ночі втікає до Голяндії, щоб очікувати суду; бачимо третього з тих владик, може найдурнішого з них — про котре ми тільки знали, що вже о 11. год. є п'яний, — як його змизкали, як шубака до кару — і чуємо, що має тільки два жалі „Малий

Карло“, — що йому зимно, бо не має вугля і тісно йому в мундурі, бо потовстів.

А щож діється зі старим лайдаком і опришком архикнязем Фридериком? Укривається перед гнівом люду, а покірні досі Шлезяки сконфіскували його добра.

Чи ж можна думати, щоб люду, що звалив Романових, Гстенцлернів, Габсбургів, в стримався перед князями, графами та цілою зволоцю, що копичить міліони? Міліони сьогодні провсюють, титул киче до боротьби...

Найгірший час зробити дома порядок, упорядкувати Польщу, час, щоб зникнули ті ліквідаційні комісії, ті „komitety rządzące“, щоб була одна Польща, одно правління!

Подіємо в скороченню ту промову тов. Дашинського. На жаль, не обійшлося без того, щоб і тов. Дашинський не повторив сеї глупої байки, що „na Lwów napadli Rusini z Austriakami“...

Політична декларація східньогалицьких Жидів.

З'їзд жидівських Національних Рад східньої Галичини, який відбувся в Станіславові між 18—20 грудня м. р. ухвалив після вичерпуючої дискусії слідуєчу політичну плятформу для Жидів східньої Галичини:

1. Жидівський народ проклямає своє право самоозначення і домогається забезпечення сього права від мирогої конференції.

2. Жидіє спієучасти Жидів в адміністрації краю.

3. В польсько-українським спорі захоче як і досі цілковиту неутральність.

Інші точки обіймають спрагу вислання делегації Жидів східньої Галичини на мировий конгрес та інструкції для неї. Сі заступники мають головню постаратися о міжнародну заперуку держав та їх правлінь відносно шкід, яких дізнали вони як народна меншість ізза господарського бойкоту та протижидівських розрухів. Треба визначити, що і під управою „Українців“, які офіційно признали жидівську народність, ухвалили Жиди східньої Галичини заховати повну неутральність.

„Wperedowi nie podoba się“.

Так каже „Dziennik Ludowy“, organ polskiej partyi socjalistycznej в ч. 15. з дня 15. I. 1919. в своїй нотатці: „Nieustająca strzelanina“.

І се правда, що „Wperedowi“ таке не подобається. Польські товариші соціалісти навіть вже агори знають, що се непоподобається українським соціалістам. Але польські товариші знають і те, що таке непоподобається ніяким соціалістам на світі, а навіть самим польським.

Бо польські товариші соціалісти знають, що се роблять лише виключно буржуазні газети, але ніколи соціалістичні. Польські товариші соціалісти знають, що буржуазні газети кожду военну приключку роздувають до страшної трагедії на те, щоб несвідомий ще і незорганізований робочий народ пхати в кровавий вир за їх панські інтереси.

І коли польські товариші соціалісти підчеркують се, що „Wperedowi nie podoba się“, то певно не посуджують українських товаришів соціалістів, що вони хочуть бути судіями для польських товаришів соціалістів.

Бо того не буде. Бо колиби польські товариші соціалісти не думали так само, як думають всі соціалісти світа, то засудилиби самі себе і пересталиби бути соціалістами.

Польські тов. соц. рівно з українськими засуджували війну на всіх контресах, а допускали війну тоді, коли інтерес їх народу загрожений капіталістами сусіднього народу. А інтерес польського народу не є загрожений, бо польські тов. соціалісти знають, що східня Галичина має 74 прц. Українців, а лише 12 прц. Поляків, знають, що Львів з 20 прц. Українців і 40 прц. Поляків є

лише островом на українській території і що Українці лишаться Полякам повну автономію.

Польські тов. соціалісти знають, що Українці дали Полякам більше демократичні права на своїй території, чим Поляки Полякам на своїй. Се вони знають із замаху на Пилсудського та Морачевського та з подій в Галичині і Познанщині.

Польські тов. соц. засудилиби самі себе, колиби признавали історичні права.

Українські соціалісти не хочуть вірити в се, щоб польські тов. соціалісти думали так само про Львів, як „Gazeta Wieczorna“ і признавали її твердження, що: „obecnie mają głos przedewszystkiem karabiny“ і укр. соціалісти вірять в те, що польські тов. соціалісти замість писати, що: „Od kilku dni codziennie niepokoją bezbronna ludność miasta ustawiczną strzelaniną z dział wszelkiego kalibru“, певно напишуть в найближчим своїм числі „Dziennik-a Ludow-ogo“, що хто признав злочин масового вбивства, то той не може дивуватися таким вбивствам; далше напишуть, що арматні стріли падають в заміну за арматні стріли; далше пишуть, що люди на селі стільки само варті, що люди в місті Львові.

Польські товариші соціалісти засудилиби себе, колиби писали лише про поведінку українських воєнків, не розслідивши воєнних випадків при допомозі мішаних комісій, а мовчали вперго про поведінку польських воєнків.

Польські тов. соціалісти пишуть, що: „żaden ucześciwy Ukrainiec nie umiałby napewno odpowiedzieć, co za cel taktyczny czy strategiczny ma taka strzelanina“.

Ми укр. соціалісти не привязуємо „ucześciwości“ до пояснюваня про стрілянина але запитаємо товаришів Поляків: „Co za cel taktyczny, czy strategiczny miał pocześciwy tow. socjalista“, коли вивав „ucześciwego Ukrainca“ на відповідь про стрілянина? Чи може на те, щоб польські власті арештували його?

„Впередови“, правда, не подобається дуже багато з писань „Dziennik-a Ludow-ogo“ а найбільше не подобається те, що польські товариші є членами польського правління у Львові, є заступлені в польських військових властях, а помімо того тіж самі товариші дозволяють нагноблення „Впереду“, змушуючи його писати латинкою, завішуванням його, накладанням грошевих кар; не подобається те, що „Dziennik Ludowy“ може виписувати навіть неправдиві річі про Українців а „Впередови“ не вільно писати навіть правдивих подій. Чи се по соціалістичному і чи се е ті „wolności w demokratycznej Rzeczypospolitej polskiej“? Чи се не читали протесту про ці річі в „Dziennik-u Ludow-im“.

Так, так! „Wperedowi nie podoba się“.

(е. г.)

Вимінна торгівля Українців з Угорщиною.

Після вісток з Будапешту, засновано там центрально для продажі нафти, яку в великих кількостях доставляють Українці з Дрогобича. В заміну за неї дістають від Угорщини воєнні матеріали і оружі.

З Будапешту висилають також галицьку нафту до рафінерій в Австрії долішній і горішній, Чехах та Моравії.

Що чувати в світі?

Домашня війна в Берліні триває далі. Телеграми доносять, що боротьба військ правління з спартаківцями закінчилася перемогою правління. Будинки „Vorwärts-u“ здобуто; в часі боротьби за „Vorwärts“ згинуло сотки спартаківців.

Від кількох днів столиці Чехії Прага переживає також гарячі дні. З приводу заговору на життя президента міністрів д-ра Крамаржа відбуваються демонстрації, звернені проти чеської соціалдемократії, а зокрема проти редакції „Právo Lidu“.

З Познаня доносять, що найвища польська народна рада проклямувала прилучення Познанщини до польського правління.

На приказ генерала Фіша Чехи мають заняти цілу Словаччину аж до часу мирової конференції. Польські війська мусять вицофатися з Угорщини.

Антанта задумує обняти протекторат над Польщею, Литвою, малими балканськими державами та Україною, щоб охоронити ці держави перед більшовиками...

З воєнних подій.

Воєнний комунікат

з дня 15. січня 1919. р.

Відділ пресовий доносить: Сьогоднішній день перейшов у всіх групах без важніших змін.

НОВИНКИ.

— Українці Західної Галичини хочуть належати до Угорщини. Так пише угорська часопись „Magyar Orszag“ і каже, що Українці із західної Галичини, які мешкають на пограниччю землі угорського кмітату, звернулися з проханням до угорського правительства в цілі прилучення їх до угорської республіки.

— Словацька газета для угорських Українців. Дня 9. січня почала виходити в Кошицях, що заняли Чехи, словацька газета „Slovensky Vyehod“ (Словацький Схід) з окремим додатком для Українців „Rusinske Slovo“.

— Пошторна згадка. Дня 14 с. м. відбулися на Знесінню коло Львова похорони погіблого трагічною смертю українського офіцера Івана Сметани, при численній участі українського громадянства.

— Безробітте серед друкарських робітників у Львові триває від давна. Особливо українським друкарським робітникам та робітницям безробітте дається дуже взнаки, бо український друкарський промисл від дня 21. листопада цілком застановлений, друкарні позамикані або знищені, а при тепер пануючих відносинах годі що небуди друкувати. Від дня 21. листопада по нині остає без праці та заробітку кількост друкарських робітників обого пола. Лишені вони всі без ніяких средств до життя. — Крім українських друкарських робітників є ціла маса польських товаришів без праці й хліба. А безробітте збільшується з дня на день. Наступає остра криза в цілм друкарським промислі у Львові. Сю кризу починають використовувати підприємці, а в першій лінії — урядова „Gazeta Lwowska“. Як нам доносять з друкарських кругів, заряд друкарні „Gazeta Lwowska“ виповів роботу всім без виімку складачам. По двотижневій терміні виповідження, „Gazeta Lwowska“ має намір зредукувати платні, добараючи собі „дешевший“ персонал. Намірений експеримент деяких пп. підприємців, а в першій мірі урядової „Gazeta Lwowska“ може принести в наших „неспокійних“ часах різні несподіванки.

— Французька місія у Львові, зложена з генерала, полковника і двох офіцерів має бути у Львові.

— До польського союму ставить польська соціалістична партія отсик кандидатів: з краківського виборчого округу: Гнат Дашинський, д-р Е. Бобровський, Ж. Клеменсевич, Л. Місьолек, З. Морачевська, І. Грильовський, А. Ясла і В. Сенко; в Хшанові Жулавський, в Вадовичах Чалінський, в Новім Торгу д-р А. Мілер, в Новім Санчі д-р Ж. Марек, в Яслі Л. Місьолек, в Тарнові д-р Е. Бобровський, в Ряшеві К. Кравач, в Ярославі Ст. Лануцький.

— Вибірчі заворушення в Нісчу. В часі предвиборчої агітації в Нісчу прийшло до заворушень, які взялося утихомирювати військо, уживаючи пальної зброї. Не обійшлося без жертв в людях. Супроти того інтервеніовав посол Стапінський у варшавського правительства, щоб на будуче при виборчій агітації рішучо не уживати інтервенції війська. Славні на цілий світ „польські“ вибори — не перевелися!..

— Москвофли організуються. Загальні збори общества ім. Качковського відбулися у Львові дня 4 с. м., на яких вибрано ось такий виділ: голова д-р Андрій Алексевич, виділові: д-р І. Гриневецкий, О. Гнатишак, Т. Ляпецький, В. Застирець, Ю. Шкирпан, В. Кордасевич, К. Вальницький, С. Матковський, В. Костецкий, А. Старицкий, А. Чабан, Ф. Мишковська; містовиділові: О. Маркова, А. Павенцький і М. Сикорчик. Крім того вибрано правну комісію, яка має перебрати справи общества від старости Свигальського.

— Хто рабував у Львові? В часі ревізії в мешканню урядника дирекції скарбу і властителя реальності Поляка Станіслава Об..., при вулиці Піяріч ч. 36., знайдено багато річий, підозрілого походження, як магерії, галантерейні товари, мішки з провіянтами і т. п. Вправді п. О. переконував, що ці річі набула його жінка, але свідки ствердили, що ці річі привіз многонаційний синок п. О. в пам'ятних днях листопадових рабунків. Обох панів, батька і сина, потягнуто до відвічальності. З повишого бачимо, хто рабував в часі протижидівських розрухів у Львові.

— Добру науку дали краківські робітники польському чорносотенному „Kurjer-owi Codziennemu“. По передвиборчих зборах дня 10. с. м. товпа робітників розбила друкарню „Kurjer-a“ та знищила машини і папір. Сталося се вже другий раз. „Kurjer Codzienny“ вічно нападає на соціалістичний рух, а по останній заговорі в Варшаві станув в обороні заговорників. Супроти Українців займає „Kurjer“ все лайдацьке становище, виписуючи на нас різні брехні.

— Як пишуть чорносотенні газети про Падеревського? З нагоди повороту Падеревського, переповнені польські чорносотенні часописи пеанами в його честь, а „Kurjer Codzienny“ то вже перелічував усі інші в вишукуванню найкращих епітетів для нього. Зачинає від найвищого титулу, про який мріють усі буржуї Польщі, називає

його некоронованим королем Польщі, що потверджує ентузіазм людей, які його вітають, очікують його годинами, а навіть на концерт ідуть з острахом, наче на авдієнцію до монарха. Він найінший син Польщі, любить її, як нікто, а мріє про неї мов Болгарія про Адрианополь. І витала його краківська буржуазна публіка, як першого горожанина вітчини, найбільшого почителя справи польської, та як найбільше сонічну поstattь польського наряду. Дивно тільки, що темрява залягає ще польську буржуазію, хоч між ними таке ясне сонце світить!

Оповістки.

— В адміністрації „Впереду“ можна дістати Календарики на 1919 рік, друковані на ліпшій папері та оправлені в сильну текстуру. Ціна 2 К 50 с. за примірник.

— Робітничий Календарик на 1919 рік можна набувати в бюрах дневників, в трафіках та в адміністрації „Впереду“ по ціні 1 К 30 с. за примірник.

— На піддержання українського робітничого дневника зложили далше (в коронах): Крупна 10, Козловський 20, Любак 5, Д. Ч. 8, М. Г. 8, Т. Д. 10, М. Ю. 4, В. О. 6, Т. М. 5, Го-е 5, Наталка К. 10, Фуха Якевичівна 20, Дарка і Маруся Дівничі 5, Славко Огороднік 2, Н. С. 20, А. О. 10, Графальог неприятий гонимар 20, Анонім 20, Софія Лабайвна 10. Разом 198. (Далі буде.)

— На ранених дітей з вул. Клепарівської і Гавзнера д-р Л. Г. 10 К, Іванна Підгорецька 10 К, хор Преобр. церкви (збірка Купчинської і Попелівної) 35 К. — На ранених дітей і підльвівських сел Іванна Підгорецька 10 К.

— На ранених зложили в коронах: М. С. 40, В. Шмігер 2, Н. Н. в церкві 5, Ольга Завадська 5, Оля Дівничі 5, Оля Козуляк (місто ялинки) 10, Ілевич 5, Н. С. 30, І. Семчишин 20, С. Т. 10, А. О. 10, Ю. Маркевич 10, Евстах. Нагірний 50, Н. С. 30, Іван Семчишин 20, С. Т. 10, Василь Тесля 7, І. Волосевич 5, Евстахий Нагірний 50.

Оголошення приймається по 2 корони за один пегітовий рядок. За зміст оголошень редакція не відповідає.

До працьодавців! Хто потребує робітників і робітниць, нехай зголошється в адміністрації „Впереду“. 10—10

Відчиняю приготівляючий курс до семінаріальної маторії. Приготовання в як найкоротшій часі. Письменні зголошення під „Матура“ до адміністрації „Впереду“. 2—2

Цукорня Д. СТЕЦЬКОВА, вулиця Миколая ч. 7. глядає слуги до всього, що виїде варити. Успіви корисні. 2—3

Цукорня Д. СТЕЦЬКОВА, вулиця Миколая ч. 7. глядає ученика до практики з уміщеною П. класою української гімназії. 2—3

Послугачку пошукує Сандова, Куркова ч. 28, І. поверх, на ліво. 1—1

ЛІЯРИ БАБУНЯК Я здорова у родичів. Дай вістку про себе. — Ольга. — Інші часописи прошу о передрук. 8—10

Д-р ГРАВОВСЬКИЙ, ТЕРНОПІЛЬ. Морози і Дзюни здорові, повідомля про. — Іванко, Прашляка і Романа. Дзюни. 5—5

ЯРОСЛАВ ЯНИЦЬКИЙ, КРАСНЕ коло ГРИМАЛОВА. Ми всі разом здорові і добре нам. Я перебуваю у тітці. — Ольга. — Українські часописи прошу о передрук. 3—6

ОСИП ПІСІКЕВИЧ, ТУРКА, Мама здорова, але в недовостатку. 3—3

Хто знає що про **ВАСИЛЯ ГОРБАЯ**, що був при війську в Одесі, прошу дати вістку Катерині Горбай, Львів, Польна 18. 3—5

О. ХМІЛЬОВСЬКИЙ, Золочів. Прощу повідомити жінку в Буяку, що я тай е, де був і у мене все добре. — О. Антін. 3—5

ОСИП СТАДНИК у ки Ві. Я з дітьми здорова у Львові. — Зофія. — Інші часописи просить о передрук. 3—3

Чатаків „Впереду“ прошу повідомити п. **МАРІЯКУ ЛІТВИНОВИЧА** з **ЖУКОВА**, п. Обертін, що О. К. 2. лист одержав. Просить о вістку. Іосиф Крипакевич, Перемишль. — Інші часописи просить о передрук. 2—3

ЮЗЮ РУДЗІНСЬКИЙ! Я здорова. Що з Тобом? — Льоля. — Самбірські й перемиські часописи прошу о передрук. 2—3

Д-р РУДИЙ. Дай вістку про себе, Марусю, Мілька і Лавка. Я здорова. — Йосифа. 2—3

СТЕПАНАМ ГОМЯКАМ в **МАРТИНОВІ** **НОВІМ**, рогатинській повіт, подаю, що Вронек і я здорові у Львові. — Геня. Інші часописи прошу о передрук. 2—3

ТЕОДОР КРИВИЙ в **ТЕРНОПІЛІ.** Я з дітьми здорова. — Марія Юрків. 1—3

КАЛУШ, КОРИТОВСЬКА-ГРИНЕВЕЦЬКА. Чи ви здорові? Де хлопці? Ма всі здорові. — Ольга. Інші часописи прошу о передрук. 1—3

Хтоби знав що про **РОМАНА** і **БОГДАНА КОЦЮВІВ**, прошу ласкаво подати вістку матері, при вул. Руський ч. 3. 1—3

Прощу знайомих повідомити о **ОДИЖИНСЬКОГО** в **ПІД-ДНІСТРЯНАХ** коло Ходорова, що ми здорові. — Надія, ул. Дворського ч. 36. 1—1

Хто знає, де перебуває тепер **МИХАЙЛО БАЛАГУРАК** з **КОСОВА**, котрий був при кінці війни в Коломиї, згодить довести під адресою С. П. Перемишль. 1—1